

IN MEMORIAM: ERNA MEŠKO (1911–1999)

ODŠLA JE ZASLUŽNA PRLEŠKA PLANINKA

MARJAN RAZTRESEN

Letošnjega 11. oktobra je na svoji domačiji v Lahoncih pri Ormožu odšla s tega sveta in se preselila k svojemu Stvarniku, v katerega je neizmerno verovala, ljudska pisateljica in pesnica, zaprisežena vernica Gore in mati devetih otrok **Erna Meško**. Štiri dni pozneje se je pri pogrebni maši v župnijski cerkvi sv. Tomaža pri Ormožu in na vaškem tomaževskem pokopališču zbrala številna Meškova družina, župljani in ormoški občani, slovenski planinci, več kot tisoč ljudi, med njimi kar tri najst duhovnikov.

Erna Meško, zaslužna slovenska planinka, se je rodila 21. marca 1911 v veliki in ugledni Zadravčevi družini v Lopersicah pri Ormožu. Vse življenje se je s hvaležnostjo spominjala svojih staršev, ki so vzorno skrbeli za svoje številne otroke ter jih naučili skromnosti in poštenosti. Po osnovni šoli je končala srednjo trgovsko šolo v Ljubljani in nato najprej pomagala pri očetovem gospodarstvu, se nato zaposlila v banki v Mariboru in se leta 1936 poročila z **Maksom Meškom**, nečakom pisatelja in duhovnika **Franca Ksaverja Meška**. Preselila se je v Lahonce v župniji svetega Tomaža pri Ormožu, kjer sta z možem vse življenje posvetila kmetovanju in, če je le ostalo kaj časa, planinarjenju. Rodila je devet otrok, enega pa sta z možem še posvojila. Kot še zdaj radi povedo otroci, jih je predvsem naučila delati in ceniti kruh; tudi še potem, ko so odšli od doma, jim ga je pošiljala in jim ga spekla, ko so prišli na svoj stari dom, ob slovesu pa jim ga je vedno še zavila, da so imeli doma mamin kruh...

ŽENA PLANINSKEGA ZASVOJENCA

Njen mož Maks jo je vedno imenoval mamika. Bil je osem let starejši od nje in se je kljub svojemu kmetiškemu stanu in veliki oddaljenosti od pravih, visokih gorskih vrhov z dušo in srcem zapisal skalnim vršcem. Takoj po prvi svetovni vojni je postal član Slovenskega planinskega društva, ljubljanskega, in je bil »ljubljanški planinec« vse do leta 1952, ko je postal soustanovitelj, ustanovni član Planinskega društva Ljutomer. Deset let je bil član tega društva, dokler niso na njegovo pobudo leta 1962 v Ormožu ustanovili PD Ormož, katerega prav tako ustanovni član je bil. Od leta 1935 je bil naročnik na Planinski vestnik, njegov sodruženik in poverjenik, za zasluge v planinstvu pa je prejel srebrni častni znak PZS in zlati častni znak PZ Jugoslavije.

Na Triglavu je bil 40-krat, kdove kolikokrat na njemu tako priljubljenem Mangartu, kamor se je tudi po trikrat letno odpeljal od doma z mopedom. Po njegovi smrti – umrl je leta 1969 na Ptuj – so njegovi domači pod vrhom te gore zakopali škatlico s šopom njegovih las – da bo vsaj del njega večno počival na temenu te gore.

Erna Meško, kakršno bodo v spominu ohranili številni slovenski planinci.

Ravna gora pri sosedih na Hrvaškem je bila prva navpična stena, ki jo je kot pastirček videl v živo in je pozneje preko njene stene potegnil plezalno pot. Sicer pa je bilo brez števila njegovih vzponov na vrhove Julijcev in Savinjsko-Kamniških Alp, Karavank, Pohorja, Ravne gore, Ivanjščice in še drugih gor. Njegova velikanska želja je bila Severna stena Triglava. Pred drugo svetovno vojno se je sam odpravil vanjo, vendar se je zaradi slabega vremena iz nje vrnil, ne da bi jo preplezal. V Aljaževem domu v Vratih je napisal: »Bolje se je nečastno vrniti kot pa se častno ubiti.«

Ob 60-letnici PZS in svoji 50-letnici, leta 1953, se mu je srčna želja vendarle izpolnila: skupaj z **Minko Mali** in vodnikom **Janezom Brojanom** starejšim mu je vendarle uspelo preplezati steno.

Ob Steni je bila gora njegovih sanj Matterhorn, lepoteč in mogočnež brez primere. Ostala je njegova neizpolnjena želja, ki jo je izsanjal njegov sin Zvonko.

Po drugi svetovni vojni je vseh sedem družinskih članov včlanil v PD Ljubljana Matica, leta 1952 je vse prepisal v domače, Ljutomersko društvo, ki so ga s tolikšnim navdušenjem ustanovili prleški planinci. Z neizmerno ljubeznijo je mladino vzgajal v dobre planince in jo nešteto krat s podeželja vodil po slovenskih gorah. Njegov duh živi med ormoškimi planinci, ki so po njegovi smrti svoje planinsko društvo preimenovali v PD Maks Meško.

V njegovi domači hiši je bilo veliko knjig, med njimi tudi planinskih, ki so romale iz rok v roke in so jih z navdušenjem prebirali lahonski planinci.

IZPOLNJENA ZADNJA LITERARNA ŽELJA

Vse to je bilo treba povedati, da bi razumeli, kaj je tudi vodilo njegovo ženo Erno po planinskih poteh.

Članica PD Ruše je postala leta 1925, po letu 1952 pa je bila članica istih planinskih društev kot njen mož. Čeprav je imela gore do svoje smrti neizmerno rada, ji